

BUITEN

15^e JAARGANG N°. 23.

ZATERDAG 4 JUNI 1921.

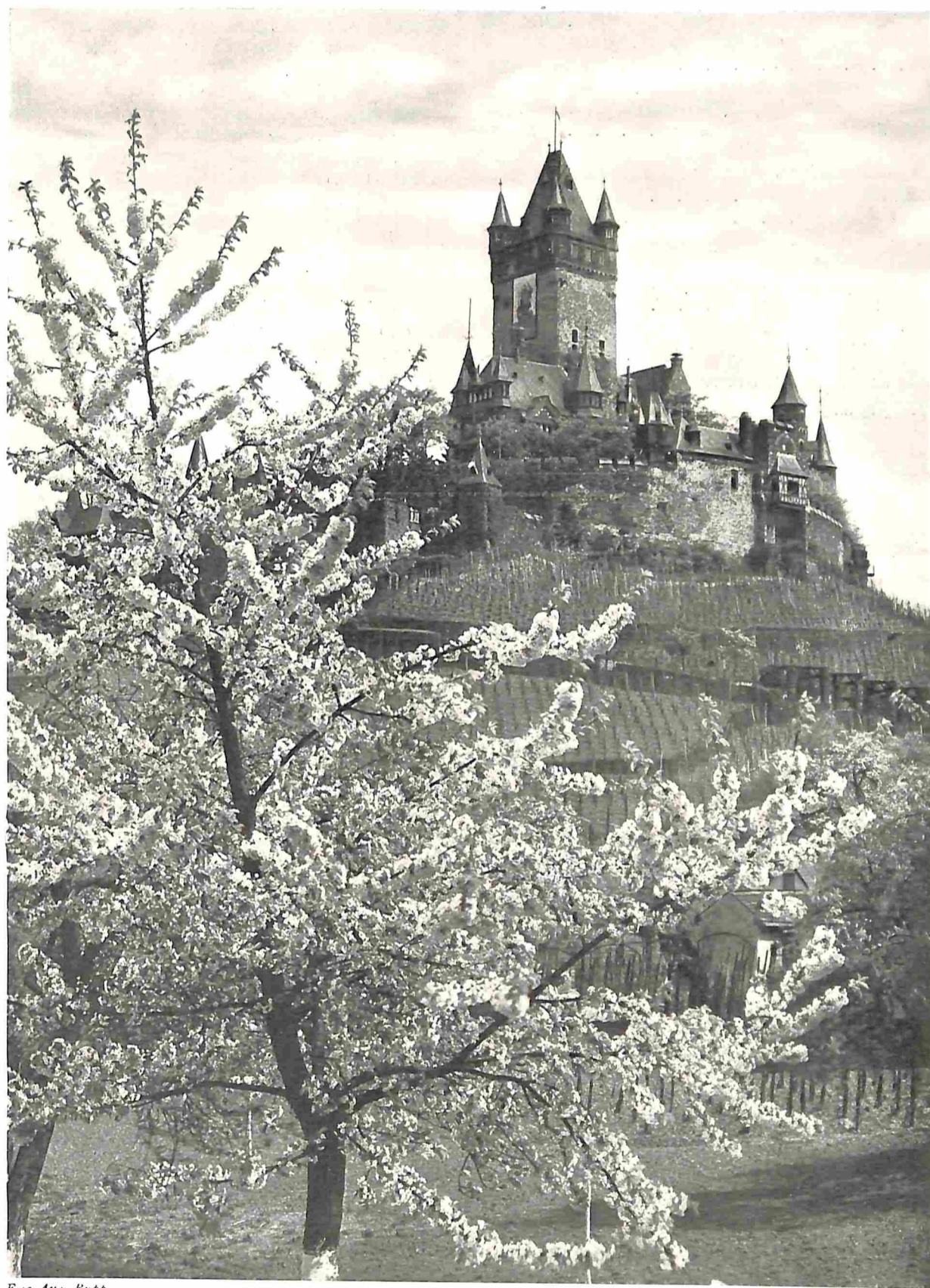

Foto A. Kupp

BLOESEMWEELDE BIJ HET SLOT KOCHAM AAN DEN MOEZEL.

BUITEN

Geïllustreerd Weekblad
aan het Buitenleven gewijd

Redacteur: Mr. A. LOOSJES.

INHOUD:

VAN TWEEËRLEI RAS, (23), DOOR HAL G. EVARTS	BLZ. 266
BLOESEMFRACHT IN DE BERGEN, DOOR N., GEÏLLUSTREERD	BLZ. 265, 268—271
HOE DE DIEREN SPREKEN (28), DOOR WILLIAM J. LONG, VERTAALD DOOR S. CILIA STOFFEL	BLZ. 269
EEN BATAKSCH LEGENDE, DOOR C. H.	„ 271
VAN NESTEN EN EIEREN, DOOR BATO GEÏLL.	BLZ. 272—275
EEN DAG EN EEN NACHT IN EEN VliegMACHINE, DOOR A. B. J. DE MEULDER	BLZ. 273
DE KOMMA, DOOR J. S.	„ 274
VALKENJACHT, DOOR A. F. VAN BEURDEN	„ 275
DE BLOEMBLADEN VAN LAO-TZE (35), DOOR J. ALLAN DUNN	„ 275
BIJ DE GREBBE, ILLUSTRATIE	„ 276

BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.

De uitgevers verzoeken beleefdelyk dit blad te noemen als men naar aanleiding van eene advertentie, een aanvraag of een bestelling aan een adverteerder doet.

Afzonderlijke nummers: Prijs 40 cts.

Uitgave van SCHELTEMA & HOLKEMA'S BOEKHANDEL
K. Groesbeek & Paul Nijhoff -AMSTERDAM-

VAN TWEEËRLEI RAS

23)

DOOR HAL G. EVARTS.

HOOFDSTUK XIX.

NADAT hij de paarden voldoende bijeengedreven had, kwam Flash tevreden in het kamp terug, ging vlak naast Moran zitten en luisterde ernstig toe, terwijl de mannen nu het werkelijke doel van hun jacht bespraken.

Zooals Moran gezegd had — hij was geen menschenjager. In gewone omstandigheden zou het niets aantrekkelijks voor hem gehad hebben, dit opsporen en vervolgen van zijn medemenschen. Maar hij had deze honderd mijlen wildernis lief, dit verrukkelijke land, waar hij de laatste jaren zooveel heerlijke maanden had doorgebracht, en dat nog bijna niet door menschen betreden werd. Voor hem was het het mooiste land ter wereld, het Wonder van de schepping. Het feit, dat het tot bolwerk van dieven en moordenaars gemaakt werd, was hem een voldoende rechtvaardiging om hen te helpen uitroeien. En, in den diepsten grond was er nog iets anders, wat hem dreef dezen weg te gaan — iets, dat sterker en grooter was dan al het andere — zijn liefde voor Betty. Zoo dikwijls hij dacht aan wat haar overkomen zou zijn als Flash er niet geweest was, sloeg een golf van woesten toorn door hem heen. In zulke oogenblikken was hij vervuld van een razende begeerte om te dooden en te vernielen, die niet veel onderdeed voor de wreedste raseigenschap van den wolf in Flash. Hij strekte zijn hand uit en legde ze op den kop van den hond.

„Flash, ouwe jongen,” zeide hij. „De kloof tusschen ons is toch eigenlijk niet zoo heel breed.”

Vermout glimlachte, begrijpend.

„Neen, zeker niet,” stemde hij in. „Als je ze in hun geheel beschouwt, zijn de menschen nog zoo slecht niet, niet zoo heel veel slechter dan honden.”

„Was er een bijzondere reden om te veronderstellen, dat de kerels, die je zoekt, hier verscholen zijn?” vroeg Moran. „Of ging je alleen op de geruchten af, die daarover de ronde doen?”

„Neen, dat niet,” zeide Vermout. „Er is een man uit het Oosten, een advocaat, die met hen heult. Hij wordt verdacht,

bij een of twee ontsnappingen het plan voor de vlucht gemaakt en geldelijk gesteund te hebben. Het kon echter niet bewezen worden, hij is te glad. Zijn honorarium schijnt te bestaan in een zeker percentage van de winst, door elke misdaad opgeleverd. Er is geen wet, die hem verbiedt, van die kerels geld aan te nemen, om ze te verdedigen in geval van inhechtenisneming. Eéns of tweemaal per jaar gaat hij op jacht — misschien jaagt hij dan wel net als wij op beren. In elk geval — hier in de buurt is hij altijd aan het jagen. Combineer dat nu eens met al de geruchten over die bende, die hier een schuilplaats moet hebben. — Nu, men heeft mij hierheen gezonden, om een man te zoeken, die zich wegens een staatsaanklacht te verantwoorden heeft, met instructie om alle anderen, die ik kan vinden, aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen.”

„Die advocaat heet Nash!” riep Moran uit.

„Precies,” zeide Vermout. „Dat is onze man. Maar zelfs als wij hem hier in den omtrek vonden, zouden wij hem niets kunnen doen. Ieder mensch heeft het recht hier te komen jagen. Ik heb hem nooit gezien — zou hem niet kennen, als ik hem zag. En jij?”

„Ik wel,” verklaarde Moran. Een massa dingen waren hem nu duidelijk geworden. Hij had zich al verbaasd afgevraagd, hoe die mannen, die het meisje aangevallen waren, toch leefden, om den langen winter en het voorjaar, als de passen onbegaanbaar waren door de sneeuw, door te komen. Zij konden in den herfst wel genoeg vleesch schieten; dat zou bevriezen en goed blijven; maar zij hadden toch ook andere dingen noodig. Er werd op hen gelet en hun signalement was bekend; zij konden dus niet zoo gemakkelijk naar de stad gaan en voorraden opdoen. Wel konden zij, als de jacht op hen een beetje geluwd was, zichzelf eens buiten de heuvels wagen, om oude bekende plaatsen op te zoeken; zij konden op roof- en plundertochten uitgaan en ongezien weer naar hun schuilplaats terugkeeren; maar zulk een groot aantal mannen van levensmiddelen en verdere benodigdheden te voorzien, was onmogelijk zonder hulp van buitenaf. De verstandhouding tusschen hen en Nash gaf een aanwijzing, in welke richting men te zoeken had naar den man, die deze hulp van buitenaf verleende; het moest Brent zijn. Moran dacht aan zijn herhaalde afwezigheid van huis, aan de eenzame ligging van zijn hut in de kleine verborgen kom, vanwaar een diepe kloof tot ver in de heuvels leidde. Een paar tochten met een trein lastpaarden in zomer en herfst zouden voldoende zijn, om de moeilijkheid van een toereikenden wintervoorraad op te lossen. Hij legde dit alles aan Vermout uit.

„Dat lijkt zeer waarschijnlijk,” antwoordde deze. „Welke manier lijkt je de beste om ze op te sporen?”

„Hun spoor door Flash te laten volgen,” zeide Moran.

„Maar hij is niet afgericht”, wierp Vermout tegen. „En colly's, herdershonden en wolfachtige soorten kunnen geen spoor houden.”

„Dat komt, doordat ze op andere dingen afgericht worden”, legde Moran uit. „Het is natuurlijk moeilijker, het hun te leeren dan aan honden, wier natuurlijke neiging dien kant al uitgaat; maar het is best te doen.”

„Het zal zeker wel een maand duren, eer hij afgericht is.” Vermout was nog niet overtuigd.

„Niet langer dan twee dagen,” verbeterde Moran. „Drie op zijn hoogst. Een afgerichte jachthond zou niet te gebruiken zijn. Voor dit karweitje hebben wij een speurhond noodig, die geleerd heeft aan den riem het spoor te volgen, een die ons tot vlak bij hen zal brengen zonder één geluid te geven. Aan zijn manier van doen zullen wij wel zien, wanneer wij hen op korten afstand naderen — als hij den lichaamsreuk in den neus krijgt. Wij kunnen beginnen met hem op een bevriend spoor te trainen — dat van jou, b.v.!”

Vermout zette een bedenkelijk gezicht.

„Ik weet zelf nogal wat van honden af,” zeide hij. „Ik ben er niet bepaald op gesteld, dat die wolf op een spoor van mij losgelaten wordt. Dat soort honden weet nooit precies, wanneer het tijd is om uit te scheiden.”

„Des te meer reden, om hem aan den riem te houden”, verklaarde Moran. „Als we jou dan vinden, zal hij zien, dat er geen gevecht volgt. Hij zal dan gauw genoeg leeren, dat wij het spoor niet volgen, om te dooden wat wij aan het einde vinden. Na een paar proefnemingen zal hij begrijpen, waar het om gaat, en inzien dat dit volgen van menschen op hun spoor niets dan een vriendschappelijk spelletje is. We zullen dan ook minder moeite hebben, hem in te houden, als wij hem later op het gewenschte spoor brengen.”

„Het is wel de moeite waard, het eens te probeeren,” besloot Vermout. Hij was een man van de daad en hield van snel handelen. „Laten we maar dadelijk beginnen,” stelde hij voor. Maar Moran schudde het hoofd.

„Morgenochtend,” zeide hij. „Ik moet hem nu met een boodschap uitzenden en hem vannacht mijn paarden laten bewaken.”

Moran schreef een briefje op een blad van zijn notitieboek, rolde het om den halsband van elandshuid en maakte het met een speld vast. Zoodra Flash het papier zag, werd hij opgewonden; hij wist, wat het beteekende en met die wetenschap kwam een hevige verlangen naar het meisje in hem op. Hij ging vlak voor Moran staan en sloeg hem met gespannen verwachting gade.

„Vooruit Flash!” riep Moran. „Ga het brengen! Vooruit!” Hij zwaaide met zijn arm en Flash rende weg. De mannen zagen hem een zijdal inslaan en in volle vaart voortvliegen.

„Het is een buitengewone hond,” zeide Vermout.

Flash liep in één ren naar de hut terug en hield slechts éénmaal stil om zich te vergewissen, dat de paarden allen bij elkaar waren. Hij stormde de hut binnen en sprong verheugd om het meisje heen. Nog nooit zo lang hij bij haar was, was hij zoo geruimen tijd van haar weggebleven. Dan ook had het hem een zekere inspanning gekost, plotseling zooveel menschen te ontmoeten. In de maanden, dat hij vogelvrij verklaard was, had hij noodgedwongen alle menschen ontweken; in den laatsten tijd had hij allen vermeden behalve Betty en Moran. Zelfs Kinney's aanwezigheid was hem allesbehalve aangenaam. In zoo korten tijd kon hij niet weer van al zijn gewoonten afstand doen. Hij was blij, dat hij nu hun allen den rug toegekeerd had en weer alleen thuis was bij zijn meesteres.

Betty las het briefje en stak haar hand naar Flash uit.

„O, ik wou maar, dat hij zich niet met de zaak ingelaten had!” zeide zij. „Ik ben in angst om hem, Flash. Ik heb hem hier bij mij nodig. Ik mis hem zoo — ik mis hem elke seconde, dat hij van mij weg is. Dat is waar, hoor Flash, woord voor woord waar. Het kan mij niets schelen, dat zoo zonder blikken of blozen aan je te bekennen. Hoe zal het nu alles afloopen?”

Toen Kinney terugkwam, liep Flash naar beneden om naar de paarden te zien. Het grootste gedeelte van den nacht bracht hij in de hut door, maar hij ging er meermalen op uit om over de kudde te waken. Eén keer waren zij te ver weggegaan, blijkbaar van plan den bergrug over te steken, maar Flash dreef ze naar de weide terug. Een half uur vóór het aanbreken van den dag bevestigde Betty een briefje aan zijn halsband en stuurde hem naar Moran toe.

„Pas op hem, Flash! Breng hem bij mij terug! Vooruit, jongen! Ga naar Moran! Vooruit!” Flash vertrok vlug. Toen hij het andere kamp naderde, durfde hij er niet goed binnen te gaan. Niettegenstaande hij den vorigen dag bij hen was geweest, konden zij toch wel eens op hem schieten. Hij sloop om het kamp heen, tot hij op de hoogte er achter was en gleeed toen door het dichte hout naar beneden. Hij zag in de grijze schemering schimmen bewegen; een vuur vlamde op. Hij hoorde de stem van Moran en sprong geluidloos op hem toe. Eerst toen deze zich bukte om het briefje los te maken, bemerkten de anderen zijn aanwezigheid. Allen begroetten hem hartelijk. Het is bijna een vaste regel, dat de in de stad levende menschen met zachte beschaafde gewoonten weinig waardeering gevoelen voor het practische werk van de sterke, half wilde rassen van in de vrije natuur levende honden, terwijl de buitenman daarentegen al heel weinig belangstelt in de salonkunstjes van de in huis grootgebrachte exemplaren. Er was niet één man in den troep, die Moran niet om het bezit van dien grooten grijzen wolfshond benijdde.

Dadelijk na het ontbijt begon voor Flash de nieuwe opleidingscursus. Vermout verliet het kamp een half uur vóór Moran, die dien wachttijd nuttig besteedde, door den halsband van den hond met een tweeden reep elandshuid te versterken. Daaraan bevestigde hij een riem van ongelooide koehuid om als koppel te dienen. Flash was met deze handelwijze lang niet ingenomen, en liet ze alleen toe, omdat Moran het blijkbaar zoo wilde. Het wekte herinneringen in hem op aan de vervelende uren, die hij, lang geleden, had doorgebracht, vastgelegd aan een ketting op een saai plaats, zonder de mogelijkheid om konijntjes te jagen of zich op andere wijze te amuseeren.

Moran nam hem mee het kamp uit en sloeg een anderen weg in dan dien Vermout gekozen had. Eerst ging de tocht met veel moeilijkheden gepaard. Moran had den riem aan zijn

zwaren gordel vastgemaakt. maar Flash wilde maar niet begrijpen, dat hij nu niet naar willekeur zijwaarts af kon wijken, of een boom aan den anderen kant omloopen. Moran volgde hem dan niet om den stam heen, wat toch het eenvoudigste leek, maar trok Flash telkens naar zijn eigen kant terug. Dat deed hij om Flash des te eerder te leeren, dat zij beiden precies eenzelfde weg te volgen hadden. Dikwijls schoot Flash plotseling zijwaarts uit om iets, dat hem van belang scheen, te gaan onderzoeken. Zoo gebeurde het, dat een sneeuwschoenhaas, wiens vacht juist in den overgang van het zuiver winter-wit naar het donkere zomergrijs verkeerde en nu grijs en wit gevlekt was, van zijn leger opsprong en wegholde. Flash was met één sprong achter hem aan en werd aan het eind van zijn riem met geweld op den grond geworpen, terwijl Moran op zijn knieën viel en een pijnlijken scheut in zijn rug kreeg door den ruk aan den gordel. De eerste mijl kwamen zij dan ook slechts langzaam en met tal van strubbelingen vooruit, de tweede ging het al veel beter en daarna liepen zij samen zonder eenige moeilijkheid. Flash had geleerd dat het beter voor hen beiden was, als hij denzelfden weg nam als Moran.

Toen zij drie mijlen van het kamp verwijderd waren, begon Moran in een cirkel er om heen te loopen. Elke paar meter bukte hij zich en onderzocht nauwkeurig den grond. Dit bleef hij net zo lang doen, tot Flash merkte, dat zijn baas iets zocht. Zijn ooren, oogen en neus verzekerden hem echter, dat er niets bijzonders in de buurt was; hij trok er zich dus niet veel van aan. Toch wekte op den duur Moran's gedrag ook zijn eigen belangstelling en hij sloeg zijn meester nieuwsgierig gade, vol verwachting, wat voor ding het kon zijn; dat door Moran zoo ijverig gezocht werd.

Zij kwamen bij een lagen heuvel, de van tevoren afgesproken plaats, waar Moran het versche spoor van Vermout vinden zou. Op honderd meter afstand van den top kreeg Flash de lucht al, en wist, dat een van de mannen uit het kamp hier nog geen uur geleden voorbijgegaan was. Hij bracht dit echter heelemaal niet in verband met het ding, waarnaar Moran nog steeds scheen te zoeken. Toen zij boven waren, wees Moran triomfantelijk op den duidelijken indruk van een schoen in den zandigen grond. Flash rook er kritisch aan, maar leerde er niets anders uit, dan wat hij al vijf minuten lang geweten had. Moran daalde den heuvel af, steeds de voetsporen volgend. Deze interesseerden Flash maar matig en het duurde eenigen tijd vóór hij ten volle begreep, dat zij voor Moran van belang moesten zijn. Waren zij van een vreemdeling geweest, dan zou hij het eerder ingezien hebben; zijn eigen belangstelling zou dan opgewekt zijn, en hem waakzamer gemaakt hebben. Maar er scheen zoo weinig reden voor, dat Moran het spoor van een vriend zou volgen, dien hij nog zoo pas gezien had.

Toch bleef het een feit, dat Moran, om welke reden dan ook, hem opzettelijk naging. Toen hij dit eenmaal goed begrepen had, begon Flash zijn meester te helpen, eerst onwillekeurig, toen met bewuste bedoeling.

Het spoor was gemakkelijk te volgen voor een speurder van Moran's bekwaamheid, maar hij verloor het expres van tijd tot tijd. Als hij er van afweek en rondliep om het weer op te zoeken, bracht Flash hem er naar terug. Eerst deed hij dat, zonder er bij te bedenken, dat hij zijn meester hielp, maar elken keer werd hij er uitbundig om geprezen. Toen begreep hij, dat Moran zijn hulp nodig had. Hij was niet verwonderd, dat zijn baas moeite scheen te hebben, dit spoor te volgen. Dat is een brokje kennis, dat maar weinig dieren zich eigen weten te maken; alleen de groote grijze beer en eenige van de schranderste honden die met menschen gejaagd hebben of door hen opgejaagd zijn, weten, dat de mensch bij het volgen van een spoor niet in de lucht, maar op den zichtbaren indruk van de stappen afgaat, dat hij dus niet het reuk-, maar het gezichtsorgaan gebruikt. Alle dieren zijn er van overtuigd, dat hun achtergelaten spoor een bron van dreigend gevaar is en dus letten zij er goed op. Worden zij achtervolgd, dan komt het dikwijls voor, dat zij een eind denzelfden weg terugloopen of in kringen ronddraaien, kortom, allerlei vindingrijke listen gebruiken om hun spoor te verbreken. Gaat men dit nauwkeurig na, dan zal men tot de slotsom komen, dat het doel van deze verbrokkeling was, den neus — niet het oog — in de war te brengen. Slechts de grijze beer en eenige tot den wilden staat teruggekeerde honden zijn zoo schrandere, een terrein over te steken, dat geen indrukken vertoont; zij letten alleen op de onzichtbaarheid van hun voetstappen en weten, dat zij geen aandacht hoeven te besteden aan den reuk, als hun achtervolgers menschen zijn.

(Wordt vervolgd).

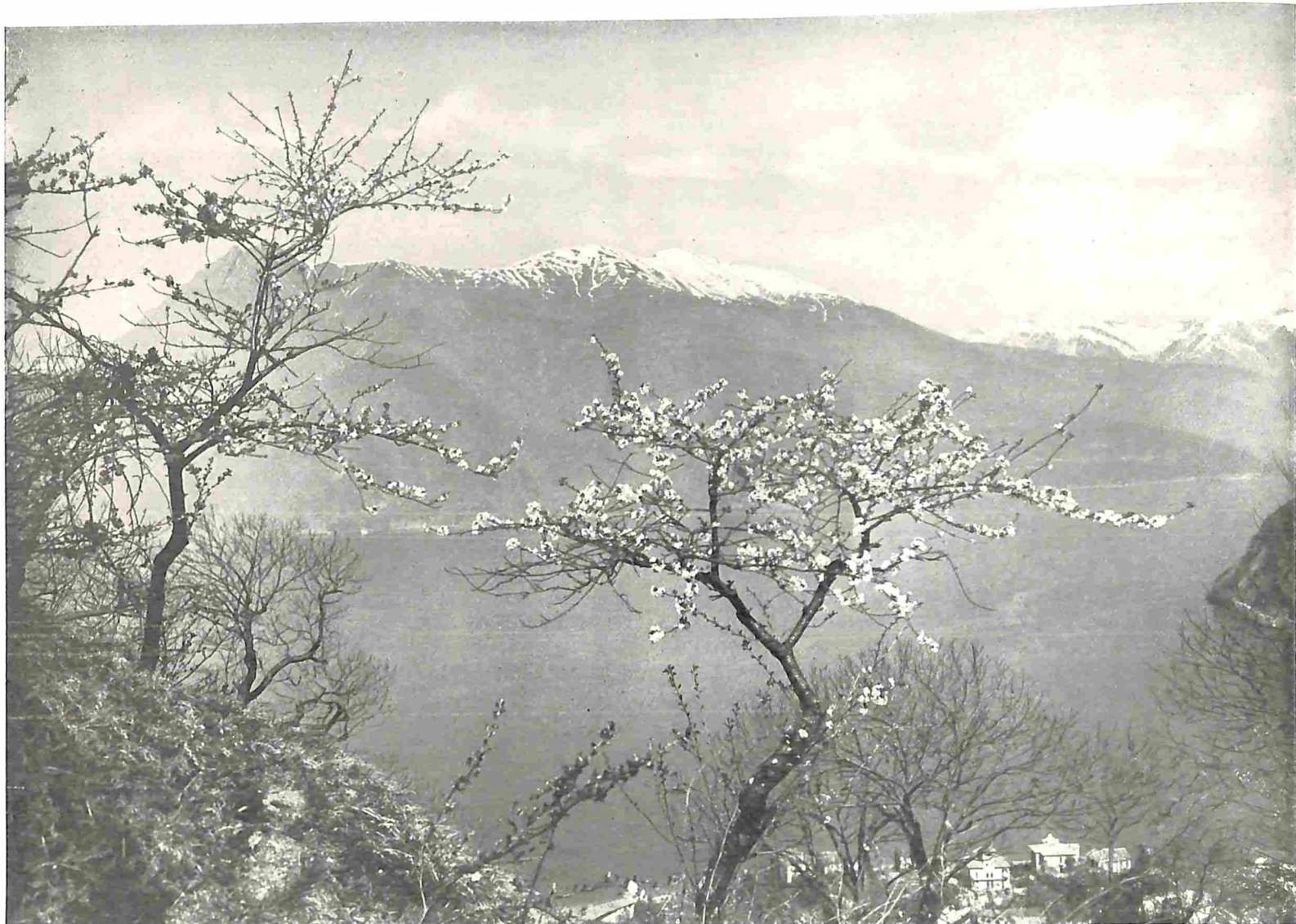

Foto Aug. Rupp.

BLOESEMWEELDE AAN HET COMO-MEER.

BLOESEMPRACHT IN DE BERGEN.

REEDS eenige weken geleden, in het nummer van 9 April l.l., namen wij een fraaie afbeelding op van voorjaars-schoonheid in het bergland. Daarna mochten wij van denzelfden fotograaf nóg een aantal foto's ontvangen, die vertellen van de pracht der bloeiende boomen in bergstreken, en, al is thans, ook in onze noordelijker gelegen landen, de bruidstijd der lente weder voorbij, wij vertrouwen dat onze lezers er ons geen verwijt van zullen maken, dat wij, zij het wat laat, begin Juni, hun de pracht der bloesemde boomen in majestueuse omgeving nogmaals toonen.

* * *

Majestueuse omgeving. Die woorden gelden in mindere mate voor het lieflijke Moezeland en dus voor datgene, wat onze voorplaat in beeld brengt. We zien daar de blanke bloesem afsteken tegen den met wijnstokken beplanten heuvel, die door den burcht Kochem gekroond wordt. Deze burcht, nabij het stadje van denzelfden naam gelegen, werd eeuwen geleden door de Franschen tot een bouwval gemaakt oftewel verwoest, als zoovele andere kasteelen in deze streek, en in de jaren 1873-1877 weder in ouden trant hersteld. Dichtbij is 't heel goed te zien, dat we hier niet met een echten middeleeuwschen burcht te doen hebben. Maar van verre gezien is 't gebouw, met zijn zwaren middentoren, in hooge mate indrukwekkend. En op onze afbeelding vormt het een treffende tegenstelling met den bloeienden vruchtboom aan den voet van den heuvel.

De volgende afbeelding, hierboven geplaatst, brengt een ander scherp contrast: dat van een bevallig appelboompje in bruidstooi, afstekend tegen het blauwe wateroppervlak van het meer van Como, en het donkere gebergte aan den overkant, op welks kammen nog de overblijfselen te zien zijn van de sneeuw, die hier onder de stralen van de voorjaarszon weldra zal verdwijnen, anders als op de hogere bergreuzen daarachter.

Op blz. 269 weer een geheel ander beeld: een kijkje op het Vierwaldstättermeer en het torentje van Weggis tusschen rijk bloeiende pereboomen. Op den achtergrond de Stanserhorn.

Het plaatje op blz. 270 verplaatst u naar dezelfde streek. Hier is 't, met het simpele Zwitsersche huisje, al lieflijkheid wat men aanschouwt, aan het spiegelgladde meer. Wie echter ter plaatse was, zou daar aan den overkant de bergreuzen zich zien ten hemel heffen en hetzelfde contrast waarnemen, dat op de vorige afbeeldingen ook op de gevoelige plaat werd vastgelegd, die hier slechts een vage aanduiding van de benedenhellingen van 't gebergte gaf.

Onze laatste afbeelding voert ons weer naar de Italiaansche meren, ditmaal naar het meer van Lugano. Op den achtergrond aanschouwen we den somberen Monte San Salvatore en op den voorgrond prijkt wederom de teere bloesemblankheid. Ze moge hier minder sprekend zijn, dat de bloesem- en bloemenpracht aan de oevers der Italiaansche meren in het voorjaar overweldigend kan zijn, weet ieder, die wel eens deze schoone streek bezocht heeft.

In ons volgend nummer zullen wij nog een tweetal van dergelijke afbeeldingen opnemen, die voor zich zelve spreken.

* * *

De Italiaansche meren worden meestal slechts in het voorjaar bezocht, later is de zonnebrand al te verstikkend. Maar ook in andere bergstreken, die gewoonlijk slechts des zomers door Nederlanders bezocht worden valt in het voorjaar een lentepracht te genieten, die een bezoek in dien tijd aanbevelingswaardig maakt. De bloesempracht moge er vaak, in het grootsche bergdécor, bijzaak zijn, ze is er nochtans, en biedt juist door de tegenstelling met dat décor, een schoonheid, die, in minder intiem milieu dan in ons land, misschien minder lieflijk, maar toch zeker wel indrukwekkend is.

Foto Aug. Rupp.

BLOESEMWEELDE AAN HET VIERWALDSTÄTTERMEER (BIJ WEGGIS).

HOE DE DIEREN SPREKEN

28) DOOR WILLIAM J. LONG.

Met toestemming van den schrijver vertaald door S. CILIA STOFFEL.

HET paren van dieren, vooral het lokken van een onzichtbaar mannetje of wijfje over grooten afstand, brengt ons van aangezicht tot aangezicht met hetzelfde vraagstuk en misschien ook tot hetzelfde antwoord. Soms is de paarroep tot het uitwendige oor gericht, zooals 't getrommel van een patrijzenmannetje of 't geklaag van een wijfjesland; maar herhaaldelijk verschijnt er een mannetje of wijfje wanneer er, voor zoover wij kunnen vernemen, geen hoorbare kreet is die ze lokt. Hoe weten vlinders bijvoorbeeld wanneer of waar hun wederhelft te vinden? Dat hun ontmoeting toevallig, of bij geluk of ongeluk plaats heeft, is een opvatting die stellig geen uur van waarneming stand houdt. In het vroege voorjaar haal ik een pop uit een heesterhoekje en neem die mee naar huis en bewaar ze tot het uiteinde week wordt; dan leg ik ze in een doosje met een gazen deksel, en hang het buiten onder de boomen. Weldra krabbelt er een prachtige nachtvlinder uit de pop; en nauwelijks is ze met haar wickjes gaan trillen om ze te drogen, of de lucht boven het gaas schittert van dansende vleugels, de vleugels van haar aspirant-mannetjes. En de zaak is mij nog raadselachtiger, omdat ik nooit een pop van die soort onmiddellijk bij mij in de buurt vond; en dit seizoen geen enkele *cécropia* gezien heb, tot de gevangene ze lokte.

Hoe ze haar zoo gauw ontdekken is een vraagstuk dat ik niet kan oplossen. Mogelijk gebeurt het lokken geheel lichamelijk of zintuigelijk, wordt er een fijn stof of een fijne geur op de luchtstromingen uitgezonden, vangen de gevoelige zenuwen van de andere nachtvlinders die op en komen ze er

op af; maar het is toch nog verwonderlijk, dat wezens, licht als een veer, een onzichtbaar luchtspoor kunnen volgen, door wat voor hen een voortdurende storm en wervelwind van luchtstromingen moet zijn, tot ze zonder falen op de eenige gewenschte plek aanlanden in een eindeloos heeal. Ik heb dat aardige gezicht van dansende vleugels aan menig gezelschap vertoond, nadat 'k voorspeld had wat gebeuren zou; en altijd zagen ze het met verbazing, alsof er tooverij in school.

De oplossing van 't geheim der nachtvlinders is misschien langs zuiver fysiek weg te vinden, maar waar is de „natuurlijke” verklaring voor het feit, dat een zedige fazant, die ik in 't voorjaar losliet, in een streek waar mijn setter en ik op verre zwerftochten nooit een fazant ontdekten, onmiddellijk door een prachtig gekleurd mannetje vergezeld werd, en er weldra een verscholen nest was en daarna jonge fazanten om te bespieden? De meeste dieren, vogels ook, zoeken ver in het rond in den paartijd, en hun zinnen schijnen in dien tijd scherper te zijn, of zich meer bij een enkelonderwerp te bepalen. Op grond van wat wij zonder er bij te denken toeval noemen, zouden ze dus eerder een mannetje of wijfje vinden als ze er scherp naar uitzien; maar indien ik ze in een uitgestrekt gebied, waar de soort bijna is uitgestorven, alle mogelijke kansgeef, en dan die kans honderdvoud vermenigvuldig, vind ik het nog moeilijk om te gelooven dat de ontmoeting van twee zeldzame dieren of bij toeval geschiedt, of het gevolg is van gewone zintuiglijke waarneming. Uit allerlei voorbeelden, die me te binnen schieten, zijn er hier twee die vooral de aandacht vragen:

Eens vroeg in 't voorjaar werd er een wijfjesvos in haar hol gevangen, een mijl of vijf van het dorp waar ik toen verblijf hield. Ze werd zorgvuldig in een zak gestopt, eenige tientallen meters ver naar een ouden boschweg gedragen, op een wagen gezet en over landwegen naar het dorp gereden,

waar ze in een ruim hok op een voorerf werd opgesloten. Een paar nachten later viel er sneeuw, en in den morgen waren er sporen van een mannetjesvos, die regelrecht op het wijfje afgingen en een pad om haar hok vormden. Het was hoogst waarschijnlijk zijn wijfje, en toen wij zijn prent ontdekten, werd ons eerste gevoel van bewondering over zijn durf weldra vervangen door het raadsel hoe hij haar zoo gauwen zoo goed gevonden had. Om het raadsel zoo mogelijk op te lossen volgde ik zijn spoor terug.

Nu is het spoor van een vos in de wildernis, waar er soms door wolven of andere hongerige roofdieren op hem gejaagd wordt, een verbijsterende reeks van windingen en kriskras dooreenlopende kronkelingen; in een gekoloniseerde streek, waar zijn natuurlijke vijanden uitgeroeid zijn, gaat zijn spoor stoutmoediger, meer rechttoe rechtaan, en is gemakkelijker te ontcijferen; en in beide gevallen kunt ge gauw genoeg aan de „teekenen” zeggen, of uw vos een mannetje of een vrouwtje is, of hij jaagt dan wel rondzwerft, honger of geen honger heeft. Ge kunt ook zeggen, of hij maar zoowat „rondklungelt”, zooals Oom Remus zegt, of dat hij zijn zinnen op een bepaald doel gezet heeft. In dit laatste geval volgt hij bijna onveranderlijk dierengangen of vossenpaadjes, die hem net zoo vertrouwd zijn als voetpaden en stroomwedden aan een buitenkind. Maar het spoor van dezen bijzonderen vos verschilde van elk ander dat ik tot nog toe gevolgd was. Dat het een mannetje was en „ergens heenliep”, bleek duidelijk genoeg; maar hij volgde geen paadjes en lette er niet eens op. Hij liet geen teekens achter op plaatsen waar elke gewone mannetjesvos ze zeker zou hebben achtergelaten, en hij had met ongewoon korte tusschenpoozen stil gestaan om te luisteren of dekking te zoeken. Zoo op zijn spoor teruggaande las ik de geschiedenis van zijn tocht mijl na mijl, tot het vóór me overging in het afwijkende, zwerfende drafje van een vos-op-onderzoek-uit, en verder dan dat boezemde het mij geen belangstelling meer in.

De plaats waar de vos zich georiënteerd scheen te hebben, of waar hij met zijn ronddwalen was opgehouden om regelrecht koers te zetten naar zijn wijfje, was hemelsbreed een mijl of vier van de gevangene verwijderd. De weg dien hij nam was een heel andere, dan die door den man genomen was, die het vossenwijfje thuis had gebracht, zoodat de veronderstelling buitengesloten was, dat hij het spoor met zijn neus volgde; en het laatste deel van zijn weg leidde door de uitloopers van een dorp, waar een vossenprent in geen jaren gezien was. Van de heuvels in de verte was hij door bosschen die beschutting boden geruischloos over de open weiden in een draf naar beneden gekomen; in sprongen; over een brug en over den grooten weg, waar hij achter een beschermenden muur voorttrok; toen uiterst behoedzaam door lanen en tuinzooien, waar hem bij elken draai de geur van menschen en honden tegemoet kwam; hier had hij een moeilijkheid ontweken of daar een gevaar, maar hij had even trouw zijn richting bewaard alsof hij op een kompas liep, tot hij ten leste met behoedzame passen de plaats bereikte waar zijn wijfje

hem geluidloos riep. Want als ik niet aanneem, dat zij hem riep, en wel geluidloos, dan weet ik niet hoe het feit te verklaren, dat hij haar op een plek vond, waar noch hij noch zij ooit tevoren geweest waren.

Ge redeneert misschien, dat het mogelijk niet zijn eerste bezoek was; dat hij, zonder dat wij het wisten, door een gelukkig toeval plotseling zijn wijfje ontdekt had op een avond toen de onbedekte grond zijn geheim niet aan ons oog verried; en dat hij voor zijn volgend bezoek listig een anderen weg door tallooze gevaren ontworpen had. Het was dat laatste spoor, zonder twijfel of aarzeling over wat er aan 't einde lag, dat ik gevolgd was in de alles verklappende sneeuw.

Dat is een goede redeneering bij een kopje thee, maar een zeer twijfelachtige verklaring voor de handelwijze van den vos, daar het meer overleg vraagt dan we gewoonlijk in een dier aantreffen. Bedenk dat deze vos ver weg was, op eigen gelegenheid er op uit, toen zijn wijfje gevangen werd, en hij geen middel bezat om te weten waar ze was heengegaan: hij miste haar eenvoudig van de plaatsen waar ze zich gewoonlijk ophield en zocht tot hij haar vond. Bedenk ook dat een vos nooit dicht bij 't hol van zijn wijfje mag komen, dat als ze drachtig is, zooals 't vossenwijfje was toen we haar vingen, hij haar 's avonds mag vergezellen en voor haar jagen, of haar als voedsel brengen wat hij gedood heeft, maar altijd op een afstand, stel ik me voor, van de plaats waar ze van plan is haar jongen te werpen. Dat het mannetje zijn wijfje, nadat hij haar miste en tevergeefs door de bosschen naar haar gejankt had, eindelijk in het verboden hol gezocht zou hebben en daar den geur van menschen gevonden en er uit besloten zou hebben dat ze haar weggevoerd hadden; dat hij den geur van een wagenwiel vijf mijlen ver over landwegen moest volgen, of anders alle naburige dorpen onderzoeken tot hij vond wat hij zocht; dat hij dus een ander spoor moest ontwerpen, nog meer verborgen en nog veiliger met al dat overleg, voor zijn tweede bezoek — dat is me alles nog kunstiger uitgedacht, nog onnatuurlijker en nog ongelooflijker, dan dat zijn wijfje hem zwijgend zou hebben geroepen, zooals zijn moeder hem waarschijnlijk menigmaal uit het hol geroepen had, toen hij een jong was, en dat hij haar oproep zou gevoeld en er gehoor aan gegeven hebben.

Zoo'n redeneering is zuiver bespiegelend, maar er zijn bepaalde feiten die we in herinnering moeten houden, wanneer we de zaak zullen verklaren. Het eerste, een algemeen feit dat voor waarneming bloot ligt, is, dat het op bepaalde tijden vossenaard is bij een gevangene te komen, om wat voor reden, of met welke zelfopofferende bedoeling zou moeilijk te zeggen vallen. Ik heb gezien dat vossen- en wolvenmoeders naar de plaats kwamen waar hun jongen door de menschen gevangen gezet waren. Ik heb een betrouwbaar verhaal gehoord over een wolf, die op het erf van een veeboer verscheen den tweeden nacht nadat zijn gewonde wijfje door de boeren gevangen was. En ik heb gezien hoe een vos een wijfje te hulp kwam toen ze door honden nagezeten werd, te zwaar drachtig

om lang te draven, en naast haar spoor wachtte tot de honden verschenen, die hij daarop wegleidde achter zich aan, terwijl zij maakte dat ze wegwam. Het tweede feit, dat misschien op het een of andere vermogen tot stille gedachtenwisseling wijst, is, dat toen er sneeuw om het hok van zijn gevangen wijfje was gevallen, een paar nachten nadat zij gepakt was, de prenten er waren om te toonen dat haar mannetje al wist waar ze was. Dat hij haar vond en naar haar toekwam te midden van zijn vijanden, is van mogelijk even groote beteekenis als *hoe* hij haar vond, omdat er zoo misschien een nieuwe richting of meer fut gegeven wordt aan onze natuurlijke historie, nu een studie van vel-en-botjes.

In dit eerste voorbeeld werd de vos misschien gedreven door den paardrang, die zijn geest scherpte en zijn wil sterkte; maar er zijn tijden, dat een dier in de natuur wijfje of mannetje zoeken en vinden kan, als zoo'n „stem van het bloed” hem of haar niet dringt, als ze roekeloos hun leven komen wagen, gehoor gevend aan een fijner en edeler beweegreden.

(Wordt vervolgd).

Fot. Aug. Rupp.

BLOESEMWEELDE AAN HET VIERWALDSTÄTTERMEER.

Foto Aug. Ruff.

BLOEIENDE STRUIKEN AAN HET MEER VAN LUGANO.

EEN BATAKSCHE LEGENDE.

TE Balige, aan het wondermooie Toba-meer, verheft zich een hooge bergtop, de Dolok Tolong. Van verre schijnt het, of twee reusachtige gestalten zich tot elkaar overbuigen.

Halverwege ziet men eene plumpe rotsmassa, den Batoe Sangoel, waarin de bevolking een zware karbouw wil zien.

De Batakkers nu verbinden aan deze bergen de volgende legende.

Er woonde vele jaren geleden te Balige een radja met zijn vrouw. Hij bewerkte zelf zijn sawahs, geholpen door een karbouw, en de vrouw weefde, gezeten voor het kunstig gebouwde houten huis, de mooie kain Batak, waarin zij zich kleedden.

's Morgens vertrok de man naar zijn rijstvelden, terwijl hij de zware buffel voor zich uitsloofte.

Zijn vrouw bereidde thuis het eten en bracht het hem buiten.

Op een dag gaf hij te kennen, dat hij kip wilde hebben, inplaats van de groote goudvisschen uit het meer, die hem anders bij de rijst werden voorgezet.

Si-Naima, zoo heette zij, slachtte een vette kip en aan het spit boven een houtskoolvuur roosterde zij het malsche vleesch. Een heerlijke geur verspreidde zich en met welbehagen snoof zij die op. Straks, als haar man en heer gegeten had, kreeg ook zij een stukje van het kostelijk gebraden. Het hart en den lever braadde zij apart en met groote zorg. Dit toch zijn voor den Batakker de fijnste beetjes. Een klein stukje van den lever brokkelde af, en snel at zij het op. Wel wist zij, hoezeer ongepast haar handeling was. Moest zij niet wachten, tot haar heer en gemaal zich verzadigd had?

Maar de verleiding was te groot, en zij nam nog een stukje en nog een, en merkte ten slotte tot haar grooten schrik, dat hart en lever op waren. Goede raad was duur.

Na lang denken, besloot zij zich met een leugen te redden.

Met trage schreden ging zij naar de sawah, waar Si-Moesa haar reeds wachtte.

Si-Naima ontpakte haar mandje en gaf hem zijn rijst, in een pisang-blad gewikkeld; daarop reikte ze hem de malsche geroosterde kippenboutjes.

Maar Si-Moesa keek er knorrig naar en wiep ze toen in het meer.

„Geef mij het beste deel van de kip!” zei hij.

Bevend gaf zij hem de witte, heerlijk geurende borst.

Maar weer wierp Si-Moesa het vleesch in het meer en riep dreigend:

„Ik wil het hart en den lever!”

„De kip had geen hart en geen lever,” antwoordde Si-Naima.

Maar hij greep zijn stok en gaf er haar een harden slag mee over den rug.

Bevreesd voor zijn toorn riep zij:

„Ik zweer, dat de kip geen hart en lever had.

Alles moge in steen veranderen als ik lieg!”

Toen gebeurde er iets vreeslijks.

Debâta in den hemel had met misnoegen den twist gade-geslagen.

Het vermorsen van het kostelijke eten door Si-Moesa en nu deze leugen van Si-Naima maakten zijn toorn gaande en Hij besloot te straffen.

Een zware wolk daalde uit den hemel en omhulde beiden.

Door instinct gedreven, trachtte de karbouw nog te vluchten, maar ook hij werd ingehaald door den mist.

Toen de wolk optrok, zag men de versteende gestalten van Si Moesa en zijn vrouw zich reuzengroot tegen de lucht afteekenen en ook de karbouw was een zwarte rotsmassa geworden.

De houten ploeg echter schoot wortel en werd een zware boom. Nog heden telt men in den omvangrijken stam negen gaten voor de bout van de ploegschaar.

VAN NESTEN EN EIERN.

„In Mei leggen alle vogels een ei, behalve de kwartel en de spriet, die leggen in de Meimaand niet.....”

zegt 'n oud volksrijmpje, voor welks waarheid ik niet wensch in te staan. Want al heb ik zelf nooit 't nest van een kwartel, noch dat van 'n spriet gezien, alleszins behaardelijk in Mei reeds leggen. En omgekeerd zijn er ook wel vogels, die zeker eerst later met de bouwerij beginnen.

Nu is 't geenszins mijn bedoeling ook maar eenigszins uitgebreid over nesten en eieren hier iets te schrijven. Alle vogels hebben natuurlijk, ieder in z'n soort, bepaalde streken en plaatsen, waar zij bij voorkeur hun tenten opslaan en waar de wieg voor 't komend geslacht gebouwd wordt. De voedselkwestie geeft ook hierbij den doorslag. Hoe dat nest er uitziet, waar 't gebouwd wordt, hangt natuurlijk mede van allerlei persoonlijke eigenschappen van den vogel (soort) zelf af en van zijn omgeving. Van 't kunstwerk dat de vinkenwig ons te zien geeft, tot 't uit soms maar enkele sprietjes bestaande nest van sommige weidevogels, geeft 't ten slotte slechts gradueele verschillen. En sommigen maken er zich nog gemakkelijker van af.

* * *

De hierbij geplaatste afbeeldingen, waaraan ik een kleine beschrijving toevoeg, zullen de lezers in staat stellen van enkele dier verschillende bouwwijzen, ook wat betreft plaats, omgeving, aantal eieren enz., kennis te nemen.

De eerste afb. stelt voor nest en eieren van een onzer meest bekende strandvogels, de *scholekster*, ook wel bonte Piet (Lieuw enz.) genaamd. Bonte Piet is 'n forsche vogel met eenigszins gedrongen lichaamsvorm. De rechte sneb, de pooten en de oogen, bieden even zooveel variaties van roode tinten, de rest is wit of zwart.

Voor zoover zij niet overwinteren, arriveeren de scholeksters ten onzent omstreeks April en zij verdwijnen weer met September. Het zijn ongedurige, drukke vogels, die aan groote plaagzucht veel moed en goeden luim paren. Loopen, zwemmen en vliegen doen zij als de besten. Zij spelen gaarne over hunne omgeving den baas, vergrijpen zich wel eens aan anderman's eieren en jonge vogeltjes, maar doen ook, indien gewenscht, de geduchte zilvermeeuw de plaats ruimen. Zij leven hoofdzakelijk van vischjes, garnalen, wormen, den inhoud van schelpen (ten onrechte wordt hij ook wel oester-visscher genoemd, want oesters vischt hij natuurlijk niet) enz. Zij broeden in de duinen, op 't strand, 'n enkele maal ook wel eens in 't weiland. Het nest is 'n eenvoudig kuiltje, meer niet; al of niet opzettelijk er omheen gelegde schelpen geven soms een niet onaardige versiering. De eieren, 3 à 4 in aantal, zijn groot, bruinig-geel, met bruingrauwige tekening, stre-

NEST MET EIERN VAN DEN ZILVERMEEUW.

NEST MET EIERN VAN DEN SCHOLEKSTER.

pen en vlekken, en liggen meestal met de punten naar elkaar toe.

De volgende afbeelding toont ons 't nest van de groote *silvermeeuw* (ook wel kobbe genoemd). 'n Prachtige vogel, meest wit met blauwgrijze mantel en vleugels (de jongen blijven tot 't vierde jaar bont). Het is vrijwel een alleseter, want behalve visch, eet hij onder meer ook gaarne vogeleieren, jonge vogeltjes, krabben enz. Deze groote vogel (met staart mee ± 65 c.M.) broedt in de duinen (vooral Noord-Zee eilanden, Rottum) liefst op den top der duinen. 't Zeer primitieve nest bevat 3 à 4 groote bontgeklepte eieren.

Vóór ik 't duin ga verlaten, moet ik even nog iets zeggen over de *kleine woudduif*. Deze, hier niet zoo veelvuldig voorkomende kleine (32 c.M.) houtduif, nestelt meestal in holten van oude boomen, enz. (*holenduif*.) Dat 't mooie duifje zoo nu en dan een konijnenhol in de duinen voor lief neemt, is evenwel volstrekt geen uitzondering. Het wederom zeer primitieve nest (dat op de afbeelding op de volgende bladzijde een heel weinig naar voren gehaald is voor betere belichting) bevat nooit meer dan 2 witte eieren, waaraan 't ouderenpaar zeer gehecht is en waarop erg vast gebroeid wordt.

Bij uitstek in de wei, want 't is de weidevogel bij uitnemendheid, treffen wij den *Grutto*. Zijn naam dankt hij aan zijn bijzondere melodieuze roep, grieta-grieta. Deze hoogpootige, langsnavelige, wit-zwart-bruin gekleurde fabrikant van kievitseieren (hoewel zijn eieren iets grooter dan die van den kievit zijn, worden zij even goed geraapt en ervoor verkocht) broedt gaarne in 't hooiland. De wijze waarop hij bij 't zéér primitieve nest (zie vierde afb.) neerstrijkt — hij houdt de van binnen witblinkende vleugels even omhoog — doet dit laatste gemakkelijker dan dat van zijn mede-weidegenoot, den kievit, ontdekken. De vier eieren zijn groenigbruin met grijze vlekken en stippen.

Van den grutto naar de *wilde eend*, ce n'est qu'un pas, want deze stamvader van onze tamme huisgenooten, met z'n mooien spiegel, krulstaart en witten Halsband (in zomer en herfst is 't mannetje echter haast even eenvoudig als 't wijfje gekleed) is bij de wei volstrekt geen zeldzaamheid. Haar broedterrein vormen anders meer de plassen, meren, vijvers, moerassen. Het uit wat bij elkaar gehaalde plantenrommel bestaande nest (zie de afb. op blz. 275) bevat 8 tot 16 gladde, grijswitte eieren. De woerd laat het wijfje broeden. Dat 'n eend anders niet erg eenzijdig is wat haar broedterrein betreft (zij broedt tot op de hei, ja soms in 'n boom, in 'n verlaten kraaiennest b.v. — de jongen schijnen gewoon naar beneden te springen) mag intusschen niet onvermeld blijven.

Dat een nest van de wilde eend in het duin wordt gevonden, is volstrekt geen zeldzaamheid. Het ziet er beter uit, dan zoo'n nest op de plassen, en is bij gebrek aan blaren enz., door zijn bouwmeester wat ruimer van donsveeren voorzien.

De afbeelding op blz. 274 stelt 't nest voor van den *huut*. Een futennest te vinden en te photographeeren is lang geen alleman's werk, want ons heerschap heeft er recht slag van

nieuwsgierigen in deze richting, met 'n kluitje in 't riet te sturen, door de eieren, vóór 't verlaten, met modder en halfvergane planten snel te bedekken. De fuut (loem, zandreiger enz.) is de koning der duikers (zelfs de waterraaf verbetert 't hem niet.) Hij is bij ons van April tot September (enkelen overwinteren) en komt in Friesland vrij veel voor. Hij houdt zich het liefst op waar uitgebreide plassen zijn, met riet- en moerasplanten. 't Is een mooie doch schuwe vogel, die zich niet veel laat hooren. Vliegen doet hij niet druk — en dan vlak boven 't water — maar zwemmen en duiken des te liever. Ook de jongen leeren dat al vroeg en worden soms door de moeder bij 't zwemmen op den rug meegenomen. De vogels leven van insecten en vischjes. Gelukkig voor hen is hun bont (grêbes) niet zoo zeer meer in de mode. Daardoor wordt de prachtige vogel niet meer zoo vervolgd.

't Nest ligt op het water, soms gedeeltelijk eronder, zoodat de 3 à 4 witte, door modder vaak vervulde eieren, soms niet eens geheel droog liggen. Het bestaat uit wat half vergane plantenrommel, met enkele halmen aan 't riet bevestigd. 't Is ongeveer 3 d.M. in doorsnede en $\pm 1\frac{1}{2}$ d.M. hoog.

(Wordt vervolgd).

BATO.

EEN DAG EN EEN NACHT IN EEN VliegMACHINE.

WE bevonden ons op de huwelijksreis te Parijs, waar we reeds menigen aangename dag hadden doorgebracht. Zoo waren we naar het vliegveld geweest, in de nabijheid van de stad. Daar hadden we met bewondering de prestaties van de kranige vliegeniers gadeslagen; ze voerden in de lucht de stoutste evoluties uit; als vogels met breed uitgespreide vleugels daalden ze en vol plané tot dicht bij den grond, om dan weer pijlsnel omhoog te stijgen; anderen vlogen in wijde bochten onderste boven, en deden de toeschouwers kreten van verbazing of angst slaken. Ik voelde me zoo onweerstaanbaar aangetrokken een tochtje met een of anderen vliegenier mee te maken, dat ik mijn jonge vrouwtje verlof daartoe vroeg. Ik moest haar echter plechtig beloven, nooit daartoe over te gaan. Ik zou echter op schandelijke wijze mijn belofte aan haar breken.

Den volgenden morgen was ik na een onrustigen nacht reeds zeer vroeg opgestaan, zonder mijn vrouw te wekken. Het was een heerlijke morgen. Een purpere gloed aan den Oostelijken hemelkant was de voorbode van de zon, die als een groote vuurroode bol weldra op den uitersten rand van den horizon stond, maar slechts even, want men zag ze na eenige oogenblikken bijna onmerkbaar stijgen. Het zou een schoone dag worden.

Als door een onbekende macht werd ik naar het vliegveld getrokken. Mijn plan was in den vroegen morgen een vliegtocht mee te maken, en te zorgen, dat ik tegen den tijd van het ontbijt weer thuis was. Ik zou mijn vroeg uitgaan bij mijn vrouw verontschuldigen, door haar mee te deelen, dat ik reeds een vroeger morgenwandeling gedaan had van wege slapeloosheid in den afgelopen nacht.

De vogels zongen schoon op takken en in twijgen, en ik sloot me bij hun gezang aan, door een liedje te neuriën.

Zoo had ik al wandelende spoedig het veld bereikt, waar men reeds druk aan het vliegen was. Een jonge aviateur, met wien ik den dag te voren reeds kennis gemaakt had, vond ik dadelijk bereid, een vliegtocht met me te maken. Hij was me behulpzaam bij het aantrekken van het vliegcostuum. Daarna besteed ik, wel eenigszins zenuwachtig, het trapje, dat toegang tot de cabine gaf, doch alras verdween het ongewone gevoel, dat ik angst zou kunnen noemen, toen we zonder schokken de blauwe lucht invlogen. Na enkele oogenblikken zag ik het vliegveld met de hangars onder ons wegglijden, en het duurde niet lang, of we bereikten een aanmerkelijke hoogte. Alle angst bij me was verdwenen, en ik genoot

Foto Butin Bik.

NEST MET EIEN VAN DE
KLEINE WOOD- OF HOLENDUIF.

weilanden door, die door bosschages werden afgewisseld.

De contouren van het landschap werden echter hoe langer hoe onduidelijker, en, tot mijn schrik voelde en bemerkte ik, dat de aviateur de machine tot nog grootere snelheid aanzette, en we steeds hooger stegen.

Dit veroorzaakte bij mij een eenigszins wee gevoel in het onderlichaam en de maagstreek, en ik waagde het den aviateur te verzoeken langzamer en lager te vliegen.

Ik kreeg echter geen antwoord. Meenend, dat mijn geluid door de groote snelheden het lawaai van den motor niet tot hem doordrong, riep ik luider, doch nog kreeg ik geen antwoord. Ik spande toen al mijn krachten in, en mijn roepen werd bijna gillen.

Thans wendde de jonge aviateur zijn gezicht naar me toe, dat een grijnzende uitdrukking had aangenomen. Hij lachte me op duivelachtige wijze toe, terwijl zijn donkere oogen wijdopengesperd waren, en onheilspellend schitterden.

Mijn haren rezen van schrik ten berge. Er was geen twijfel aan, de jonge aviateur was krankzinnig geworden, en voerde me met duizelingwekkende vaart door het onmetelijk lucht-ruim. Monbeau keek weer recht voor zich uit; zijn schaterlachen drong naar achter door. Opeens greep ik me met beide handen aan de wanden van het toestel vast, daar het met plotselinge rukken hooger schoot. Het koude angstzweet brak me uit, en ik twijfelde niet, of mijn gelaat zag aschgrauw van schrik en ontzetting, en moest veel overeenkomst toonen met dat van den waanzinnigen aviateur.

NEST MET EIEN VAN DE GRUTTO.

Foto Vredendaal.
NEST MET EIEN VAN DE FUUT.

In plaats van naar het vliegveld terug te keeren, verwijderden wij ons met groote snelheid daarvan, en ik dacht aan Kitty, mijn vrouw, die ongetwijfeld allang was wakker geworden en niets van mijn verdwijnen begrijpen zou. Ik had den portier van ons

hotel echter opgedragen haar te zeggen, dat ik een morgenwandeling was gaan doen, en tegen het ontbijt zou terugkeeren. Ik keek op mijn horloge, en zag, dat het reeds een half uur later was dan de tijd, waarop ik weer op het vliegveld zou zijn teruggekeerd, en ik stelde me voor, hoe Kitty naar mijn terugkomst verlangde.

Ik hoopte nog steeds, dat Monbeau zou terugkeeren, doch van een zwenking of omkeeren viel niets te bemerken.

Ik riep nogmaals zoo luid ik kon „Monbeau! Monbeau!” en smeekte hem terug te keeren, doch een grijnslach was het eenige antwoord dat ik kreeg, en hij scheen zich in mijn angst te verlustigen.

Ik begon thans alle mogelijke plannen te beramen, om hem te overrompelen en desnoods uit het vliegtuig te werpen, maar hoe zou ik bij hem komen, ik, die voor 't eerst in een vliegtuig zat. Daarbij zou het een strijd worden op leven en dood.

Hoogstwaarschijnlijk zouden we beiden met duizelingwekkende vaart te pletter vallen. En gesteld, dat ik er in zou slagen hem onschadelijk te maken, zou ik dan in staat zijn het vliegtuig zelf te besturen en veilig beneden te brengen? Het waren zoovele afgrijselijke gedachten, die mijn verhit brein bezighielden. Ik rilde koortsachtig over al mijn ledematen. Ik tuurde naar beneden, doch ik kon niets waarnemen, en ik wist niet of we ons boven land dan wel boven water bevonden.

Nog erger werd ik gekweld door eigen-schuld. Had ik mijn belofte aan Kitty gehouden, en mijn vlieg-hartstocht bedwongen, deze afgrijselijke ellende met misschien een zekeren dood zouden mij zeker bespaard zijn gebleven. Ik sloeg van spijt met mijn vuist tegen mijn voorhoofd. Hier op deze ontzettende hoogte werd ik in mijn oogen een monster tegenover Kitty, door haar zoo kort na ons huwelijk op zoo grove wijze misleid te hebben. Mijn eenige hoop was nog dat de andere vliegeniers, over ons lang uitblijven ongerust geworden, een ander vliegtuig zouden uitzenden om ons te zoeken, maar deze hoop bleek me bijna terzelfder tijd weer ijdel, want waar zou men ons in het onmetelijke luchtruim zoeken, terwijl we bovendien met een verblindende vaart in rechte lijn voortvlogen.

De minuten werden uren, en steeds maar vlogen we door, zonder ophouden. We vlogen ver boven de wolken, waarop het verblindend licht van de zon scheen, die te oordeelen naar den tijd, reeds haar hoogtepunt bereikt had. Hoezeer ik anders in ongekende bewondering gestaard zou hebben naar het schouwspel van zon, licht en wolken, van welke schoonheid zich niemand een voorstelling kan maken, die dit nooit gezien heeft, ik had er thans begrijpelijkerwijze geen oog voor. Ik viel als 't ware in een soort verdooving, en werd onverschillig voor het lot dat me wachtte. Een verschroeiende dorst deed zich in mijn keel gevoelen, en ik had een gevoel, alsof ik elk oogenblik in zwijm zou vallen, en werkelijk viel ik in slaap, terwijl verontrustende dromen mijn geest bezig hielden en kwelden. Toen ik door een ruk van het vliegtuig ontwaakte, zag ik tot mijn groote ontzetting dat het reeds duister was. Ongetwijfeld moest ik gedurende langen tijd in mijn verdooving gelegen hebben. Een oogenblik werd ik toch bevangen door het onvergelijkelijke schouwspel, dat het strak-blauwe firmament als bezaaid met duizenden glinsterende sterren bood.

Te midden daarvan stond de maan, in al haar glans, die weerkaatste op de zilverblanke wolken beneden ons, welke op

een uitgestrekt watervlak leken. Onwillekeurig dacht ik aan het phantastische verhaal van Jules Verne „De reis naar de maan”. Hoe had ik, als jongen, dat verhaal lezend, er naar verlangd zulk een tocht mee te maken. Nooit zou ik toen hebben kunnen dromen, dat mijn wenschen zich nog eens op zulk een verschrikkelijke wijze zouden verwezenlijken. In het schemerachtig maanlicht zag ik voor me het silhouet van den waanzinnigen aviateur, die opeens een lied begon te zingen, maar op een wijze, die me door het hart sneed. Het klonk in deze — om het zoo eens uit te drukken — voelbare stilte als het lied van een stervende. Nu eens klonk zijn vreemd geluid hartroerend weemoedig; dan weer verhief hij zijn stem, en stootte hij woeste kreten uit, als een gewond dier.

Ik stond op het punt zelf waanzinnig te worden, hier in de onmetelijke ruimte; honderden meters bovenden beganen grond of het water, alleen met een waanzinnigen mensch, verstoken van alle menschelijke hulp.

Boven welke landstreek bevond ik me? Ik kon het onmogelijk gissen. Ongetwijfeld zweefde het vliegtuig reeds lang boven vreemden grond. En weer pijnigde de gedachte aan Kitty me op zulk een vreeselijke wijze, dat ik schier mijn zinnen verloor, en van droefheid op den grond van de cabine viel. Hoelang ik daar gelegen heb, ten prooi aan de geweldigste ontroeringen, ik weet het niet. Wederom moet ik in een soort bezwijming gevallen zijn, want toen ik uit mijn verdooving ontwaakte, bemerkte ik, dat het inmiddels weer dag geworden was, en toen ik uit de cabine keek, bespeurde ik tot mijn niet geringe blijdschap, dat we aanmerkelijk gedaald waren, en reeds zag ik de contouren van een landschap onder me.

Mijn blijdschap duurde echter kort, want vol afgrijzen voelde ik, dat we met suizende snelheid daalden, en het was de onmiskenbare bedoeling van Monbeau, zijn spel van waanzin te eindigen door ons beiden tegen den grond te pletter te laten vallen. Met opengesperde oogen zag ik over den rand van de hut. Ik schreeuwde als een waanzinnige en bezwoer Monbeau de vaart van het vliegtuig te matigen, maar hij nam niet de minste notitie van mijn geroep en angst. We daalden al lager en lager, tot we dicht bij den kerktoren van een dorp genaderd waren. Thans doorzag ik zijn duivelachtig plan. Hij stuurde recht op den kerktoren aan, waartegen we binnen enkele oogenblikken verbrijzeld zouden worden. In mijn geest nam ik afscheid van Kitty: vroeghaar vergiffenis voor mijn onbezonnenheid, en hield me met beide handen vast aan de binnenzijde van de hut. De seconden duurden uren, slechts enkele meters waren we nog van den toren verwijderd, toen..... plotseling een vreeselijk gekraak..... en ik zat recht overeind in mijn bed, en keek verschrikt rond. Mijn verschrikte oogen zagen in het lachende gelaat van Kitty, die rustig naast me lag. Mijn hart bonsde geweldig en ik kon mijn oogen niet gelooven.

„Wat mankeert jou?” vroeg ze verrast, „je snorkte en blies in je slaap, dat hooren en zien verging; je bent een luidruchtige slaapkameraad, hoor!”

Ik kwam tot de conclusie, dat alles slechts een akelige droom geweest was, dien ik aan mijn vrouw vertelde.

Kitty moest hartelijk lachen, en streek over mijn haar, terwijl ze schalch zei: „Dit is een goeie waarschuwing voor je, mannie, dat je nooit gekke streken buiten weten van je vrouwtje uithaalt.”

Nadat ik een weinig bekoeld was, want mijn haren waren vochtig van het transpireeren, kleedden wij ons aan, daar de zonnestralen reeds onze slaapkamer binnendrongen. Van het vliegveld had ik voorloopig echter genoeg.

A. B. J. DE MEULDER.

De komma.

Uit een brief van een moeder aan haar zoon, die onder dienst is:

Beste Jan hierbij zend ik je een fijne ham er zitten geen trichinen in je liefhebbende Moeder.

Tot dezelfde soort behoort ook:

Weggeloopt een zwart schaap met een witte bles en witte pooten. Wie hetzelfde terug brengt zal goed beloond worden met een touw om zijn hals en een hak in zijn oor.

J. S.

VALKENJACHT.

Gaf ik in een der vorige nummers een overzicht, hoe de jachtvalken in vorige eeuwen in het hooge Noorden gevangen werden door lieden uit Valkenswaard, ik vond in een verklaring over de grenzen van Vierlingbeek en Sambeek, twee dorpen in Noordbrabant, welke ieder een stuk der groote Peel bezitten, een getuigenis van het jaar 1564. over de valkenvangst in *die streken*, in het begin der XVIIe eeuw.

Destijds waren er dus in de Peel nog jachtvalken te vangen, waarvoor men honderd jaren later al naar de onherbergzame moerassen van het schiereiland Kola moest trekken. In dat perkamenten, bezegeld stuk getuigt Jan Hermans, oud tusschen de vijf en zes en zeventig jaren, inwoner van Overloon, waarachtig te zijn, dat op Roessboomen-Horst in de Peel een valkeniershut placht te staan. Dat hij als jongmensch des morgens vroeg zijns vaders paarden uit het broek aan de *Peel* geleen haalde.

De paarden geraakten echter met de pooten in de treklijnen der valkennetten en verwarden zich daarin. De valkenvangers waren woedend en sloegen hem dusdanig, dat, toen hij thuiskwam, zijn vader en moeder hem moesten helpen, om zijn kleederen uit te trekken.

Toen zijn vader hoorde dat de valkenvangers op Roessboomen-Horst hem zoo toetgetakeld hadden, greep hij zijn geweer en liep naar de valkenvangers toe. Deze zagen hem gewapend aankomen en vluchtten naar den Eijndsch Hof en van daar naar Grave, naar hun Heer en meester Floris van Egmond, Graaf van Buren. Dáár deden zij valsch bericht en vertelden, dat de oude Herman Thijssen hun het valkenvangen belette.

Graaf Floris zond de schout op kondschap uit, die echter juist het tegendeel hoorde.

Toen de schout te Grave kwam en de Ghenadige Heer Graef hem zeide: „waerom en brengt ghij mij den Herman Thijssoen nyet, die beclaccht is van den valckenijeren,” gaf de schout ten antwoord: „Heer, wij en hebben aldaer gheen rheden toe, ende gheen recht. Want sij hebben des mans soen geslaghen.”

Floris was een goed en wijs vorst; en besloot de valkenhut te verleggen „dat die valckenvengers mij mijn volck ende velt nyet te schaenden maken.” Zoo werd de hut verlegd naar de Croemhorst, waar geen paarden kwamen. Het verhaaltje is dat van een gewoon voorval, maar het bewijst, dat de jachtvalken omstreeks 1500 nog wel degelijk aan den Peelkant van het land van Cuijck gevangen werden. Als welkome aanvulling der litteratuur over de valkenjacht in ons land wilde ik ook deze bijzonderheid publiceeren.

A. F. VAN BEURDEN.

De Bloembladen van Lao-Tze.

35) DOOR J. ALLAN DUNN.

HOOFDSTUK XX

HET ELIXIR.

KEELER bezocht Mc. Vea vroeg, in de hoop er eerder te zijn, dan Mc. Adie. Hij had nog geen vaste plannen gemaakt, hoe hij den geleerde de hand over zijn hart zou laten strijken, maar hij zou zooveel mogelijk zijn best doen. Indien op de een of andere wijze het elixir geen gevolgen had want hij veronderstelde wel, dat het een zekeren toestand zou bewerkstelligen, beschreven in de formule, en Mc. Vea schadevergoeding pertinent weigerde, besloot hij zelf afstand te doen van 't geld, dat hij ontving en daarmee de vriendschap van het meisje blijmoedig te koopen. Maar de omstandigheden moesten hem leiden en hij vertrouwde op zijn verstand voor de noodige diplomatie.

Twee oppassers waren in het kantoor buiten en hij deelde hun zijn afspraak mede. Een der beiden raadpleegde een memorandum-zakboekje en keek daarna op zijn horloge.

„Keeler of Mc. Adie na één uur,” las hij. „Niemand anders mag toegelaten worden.”

„U zult nog wel tien minuten te wachten hebben,” vervolgde hij. „Den geheelen nacht is hij bezig geweest. Jim en ik hielden de wacht. Hij scheen doodsbang, dat er iemand bij hem zou komen. Zelfs vanmorgen hebben we hem niet gezien. Hij wilde zijn ontbijt niet binnen hebben. Om tien uur ontsnapte iets stinkends met een slag, maar hij vloekte ons stijf, toen we tegen hem spraken.”

De man wachtte tot het afgesproken uur, vóór hij op de

binnendeur klopte. Een onduidelijk gebrom was 't antwoord. „'t Is één uur, Mr. Mc. Vea, hier is Mr. Keeler volgens afspraak.”

Mc. Vea wierp de deur open. Hij was gekleed in een brocaat gewaad van Oostersch weefsel en Oostersche teekening. Zijn gelaat straalde van een opwindung, die 't meest uit zijn oogen sprak welke onder de borstelige wenkbrauwen als diamanten glinsterden.

„Kom binnen, jongen, kom binnen,” riep hij, de deur achter zich sluitend.

De lucht was doordrongen van scherpe geuren, de tafel overladen met retorten, bekers met 'n tuit, smeltkroezen, graadmeters, en rekken met proefbuizen gevuld met verschillende gekleurde vloeistoffen die gekurkt waren met propfen katoen. De vloer was bezaaid met schillen van bolgewassen en snippers van gedroogde bladeren. Boven een alcoholamp stond iets te pruttelen in een aarden pan, waaruit een welriekende damp opsteeg, welke zonderling versterkend werkte. Mc. Vea wees naar een grooten beker van fijn kristal, die lichtelijk dampte.

„'t Nam meer tijd, dan ik vermoedde,” zeide hij. „Maar er waren enkele oplossingen moeilijk te verkrijgen. Nu wacht ik slechts tot 't elixir bekoeld is. Bekijk 't eens, jongen.” Hij hief den beker tusschen zijn lange vingers op en hield hem tegen het licht. „Volmaakt de kleur van levend bloed, het wezen van het leven zelf, geen bezinsel, geen schuim. 't Is zelfs niet gefiltreerd, 't is volkomen geregeld door de scheikundige samenstellingen.”

„Mc. Adie kan hier pas later zijn,” ging hij door. „Hij heeft een consult, wij zullen niet op hem wachten. Neem plaats, totdat het bekoeld is. Ik heb reeds van de eerste proef gedronken, want er bestaan twee mengsels en het leven bruist nu in mijn aderen. Kan je eenigszins benaderen, wat het zeggen wil, man, een levensdrank? Macht, geboren uit het verleden en uit het tegenwoordige, de ware lympe, een goddelijke drank, een beker vol goddelijkheid!”

Er viel niet aan te twijfelen, dat Mc. Vea een verjongingskuur had ondergaan, hoe voorbijgaand, hoe zuiver verstandelijk ook 't zou blijken te zijn. Hij stond fier rechtop, de rimpels waren van zijn gezicht verdwenen, de ingezonken wangen vol geworden, zijn houding was mannelijk en vol vertrouwen.

Keeler staarde in het glas met zijn kostbaren doorzichtigen inhoud, welke als een robijn schitterde in de zon. Beneden in het museum waren de lichten onstoken. Het kistje, de bloembladeren bevattend, stond op een tafel tusschen notitieboeken en vellen papier. De zonneblinden waren vastgesloten met ijzeren bouten er achter, voor 't oog verborgen. De safe was geopend. De geleerde volgde zijn blik.

„Ik zal den talisman in de safe zetten,” zeide hij. „Ik heb hem niet meer noodig. Eén dosis is genoeg. Maar ik zal de bladen veilig opbergen en mijn formules vernietigen. Mc. Adie gaf mij slechts aanduidingen, weet je. Ik las de runen. Het geheim behoort mij toe — mij! Bezat ik maar jouw jeugd!”

Plotseling keek hij Keeler aan en deze lachte tegen hem terug. Hij las waanzin in Mc. Vea's blik, waanzin en een plotselingen argwaan.

NEST MET EIEN VAN DE WILDE EEND.

„Ik zou niet met u willen ruilen,” zeide hij. „Ik ben tevreden met een leven, evenlang van duur als dat mijner vrienden.”

„'t Zou jou geen goed doen, begrijp dat,” zeide Mc. Vea. „Want er moeten twee dranken ingenomen worden en de eerste is tot den laatsten druppel toe geledigd. Niet dat ik je wantrouw. Je hebt mijn vertrouwen ondervonden en je bent betaald geworden, je hebt.....!”

Plotseling hield hij op. De beker had opgehouden te dampen. Mc. Vea nam hem in de hand.

„Ik drink voor het Leven,” zeide hij en slikte den inhoud door, het glas zoo schuin houdend dat de laatste schitterende druppel, een bloedkraal gelijk, over zijn lippen kon vloeien. Eén oogenblik straalden zijn oogen en zijn gelaat was één en al glans. Een bovennatuurlijke werking scheen in hem plaats te vinden. Zijn gestalte werd recht als een toren.

„Ik hield —”

Een vreeselijke verandering greep met ongelooflijke snelheid bij hem plaats. Zijn trekken schrompelden ineen, samengetrokken in doodstrijd. Nog rechtopstaande beefde zijn lichaam in verschrikkelijke stuiptrekkingen. Zijn kaken zakten neer en zijn tong hing naar buiten als bij een hijgende hond. Zijn oogen stonden wijd geopend, ontzettend om aan te zien, het wit was plotseling met bloed beloopt. De ziel van den man scheen een uitweg te willen zoeken door zijn goudweefsels heen.

Vóór Keeler hem kon bereiken zonk hij ineen, alsof zijn beenderen eensklaps vergaan waren. Slechts de huid van een mensch sidderde een seconde aan Keeler's voeten.

Deze sprong naar de deur en wierp die wijd open.

„Haal een dokter,” schreeuwde hij. De mannen staarden hem een oogenblik aan. Keeler herhaalde zijn bevel. „Hij heeft zich vergiftigd. Haal een dokter.”

Een der oppassers keek oogenschijnlijk ontsteld door de deur, de ander snelde naar de buitendeur.

„Binnen een minuut heb ik er hier een,” zeide hij. „Er woont een in 't gebouw.”

Keeler voelde wel dat deze daad overbodig was. Mc. Vea was dood en zijn levensgeesten konden niet meer opgeroepen worden, hij was zoo dood alsof het mengsel een tegenovergestelde werking had en hem in de eeuwen had teruggedrongen toen Lao-Tze zijn eenvoudigen om zich vergaderde en zijn betooveringen voltrok. Hij zocht in 't telefoonboek naar Mc. Adie's nummer. De professor was mogelijk in staat de namen der kruiden te noemen, misschien kende de dokter hun eigenaardigheden en kon, mocht het nog niet te laat zijn, een tegengif voorschrijven. Toen hij 't nummer opriep wist hij, dat 't vergeefse moeite zou wezen, maar hij kreeg de aansluiting, toen de oppasser terug kwam met een man, die vlug met een kleine dokterstasch de binnenkamer betrad.

Mc. Adie beloofde oogenblikkelijk te zullen komen. „Ik verwachtte zoiets dergelijks,” telefoneerde hij terug. „Mc. Vea poogde zijn geheim zoo goed mogelijk te verbergen, maar ik wist, dat hij de een of andere proef aan 't nemen was. Ik verzocht hem elk mengsel eerst te analyseeren vóór hij het probeerde, maar hij scheen te denken, dat ik hem trachtte uit te hooren. Arme duivel! In tien minuten ben ik bij u.”

Toen Keeler de telefoon ophing snelde de dokter zonder zijn tasch naar buiten; Keeler riep hem, maar hij gaf geen antwoord.

„Hij is wat van zijn kamer gaan halen,” zeide de oppasser.

Deze daad scheen zonderling in zulke omstandigheden. Keeler had maar een glimp van den dokter opgevangen, maar een vage verdenking kwam bij hem op.

„Loop hem achterna en breng hem terug,” zeide hij.

„Breng hem terug, wat hij ook moge zeggen.” Met een knik van begrijpen holde de oppasser weg en Keeler liep de kamer in, waar het lichaam van Mc. Vea nu in een stoel bij het raam uitgestrekt lag; zijn gelaat was spookachtig als of een tovenaard de huid had bewerkt. Zijn jas, vest en hemd waren losgemaakt. De deur naar 't museum was open. Het tashje

van den dokter stond op tafel, maar het juweelenkistje met den talisman was verdwenen. Keeler keerde vlug naar 't kantoor terug, toen de oppasser hijgende terug kwam. „Ik kon hem niet inhalen, meneer. Hij nam de lift naar de gang en liep de straat op. Hij vertelde aan den portier, dat hij naar een drogist ging.”

„Hoe heet hij?”

„Dr. Lenz. Hij bewoonde de suite vlak hier onder. De liftjongen zegt, dat hij niet veel praktijk heeft. Hij kwam hier pas twee maanden geleden, juist nadat hij — hij duidde met zijn hoofd naar de kamer — „hierheen verhuisd was.”

„Waar leek hij op? Iets op een Chinees?”

De man keek verbluft.

„Nu u 't zegt, ja en neen. Een soort van ziekelijke, scheeve oogen. Maar ze waren lichtbruin, niet zwart.”

„Laat een bediende den dichtstbijzijnden dokter halen,” zeide Keeler kortaf. De zaak was duidelijk genoeg. De zuidelijke stammen van Tibet hebben minder in 't oog loopende raseigenschappen dan vele Mongolen en hun oogen zijn lichtbruin. De man had twee maanden in Mc. Vea's fort gewoond, wachtend op de kans, die eindelijk gekomen was. De talisman was tot zijn eigenaars wedergekeerd. Zijn roover was tot stof wedergekeerd.

De oppasser kwam met Mc. Adie terug.

„Dokter Bennington komt over een paar minuten hier,” zeide de man. „Was die andere vogelverschrikker een prul?”

„Dat is niet het juiste woord,” zeide Keeler.

Hij trad met Mc. Adie binnen.

„De geneesheer kan niets meer aan hem doen,” zeide hij.

„Ik dacht, dat u den aard der kruiden kende of in staat was ze te beschrijven, maar 't is te laat. Hij was van plan zijn formules te vernietigen, maar ze hebben 't hem gedaan.”

„Hij wist genoeg van 't Sanskriet af om de wederkerende stamwoorden te onderscheiden,” zeide Mc. Adie, „en hij maakte nauwkeurige teekeningen ervan om ze mij te laten zien. De bloembladen zelf had ik nooit in handen, maar hij had met enkele woorden bijzondere moeilijkheden en ik kreeg daardoor een denkbeeld van hetgeen hij uitrichtte. Natuurlijk heb ik gehoord van Lao-Tze's levensdrank. Maar ik had geen flauw vermoeden, dat Mc. Vea meer dan een oordeelkundige proef zou nemen terwille van het wetenschappelijke onderzoek der zaak. Ik wilde wel, dat ik de bloem in haar geheel had gezien.

„Het was Lao-Tze die zeide: Dood is het voorportaal van het Huis des Levens.” Wat voor verdienste in het ding gestoken heeft, de bestanddeelen waren ongetwijfeld krachtig en slechts te gebruiken na een langen tijd van lichamelijke en geestelijke voorbereiding. Mc. Vea nam dit niet in overweging.”

Dokter Bennington kwam binnen en stelde een uitwendig onderzoek in.

„'s Mans weefsel is letterlijk verbrand,” zeide hij. „Hij moet sclerose gehad hebben. Hij is blauw van zijn eigen bloed. Alle slagaderen zijn gesprongen. De man sprak van vergift. Vermoedt gij zelfmoord?”

„Een proef die noodlottig afliep,” zeide Adie zijn kaartje overreikend.

De geneesheer boog.

„Ik ken uw naam,” zeide hij.

Hij rook aan den inhoud der verschillende flesschen en haalde de schouders op.

„Een lijkschouwing zal de oorzaak waarschijnlijk aan 't licht brengen. Maar ik kan 't van te voren wel zeggen. Hij stierf aan een te sterk werkend middel, — aan een te krachtig medicijn. Wat een slagaders! 't Is een geval van nieuwe wijn in oude zakken gieten, heeren.”

(Slot volgt).

Foto Kruisinga.

BIJ DE GREBBE.